

DESPĂRȚIRE

I.

Nici semne, nici uitare n-am să-ți cer.
Văzduhul te cuprindă între pământ și cer.
De dat, n-am ce. Poate atât :
Să te-nfășoare luna în urît.
Pe trup să-ți poarte moartele-i luciri,
Cînd mută sta-vei, vie-n amintiri
Pe brațe, gît, pe sîni să-ți plimbe șerpi
Solii căinței întunecați și sterpi.
Pe perne apoi, pe tine să se-ntindă
Să dormi în somnul ei pe palida-i oglindă
Pe reci răsfrîngeri albe și senine
Cum iaș dori să doarmă făptura ta în mine.

II.

Ai bătorit timpul poteci,
Ești plină de vînt, ți-s umerii reci.
Stai. Ce să-ți dau ? N-am.
Sînt mai sărac decît eram.
Nici apă, nici primeneli.
Uite sîngele să te speli.
Căci mi-e dat să-ți rămînă
În drumul spre moarte fîntînă.

III.

„Ca un glob de aur luna strălucea
Iar pe-o vale verde oștile dormea...”
(D. Bolintineanu)

Îți voi lua iubirea înapoi.
Îmi trebuie în alte bătălii
Pe Miorița, sus, între făclii.
(Dar anii tineri cum să-i mai așez
În anii morți alături să-i păstrez ?)

Trec arzînd prin chipuri de soldați
Cu ochi deschiși în frunte așezați.
M-aștern pe valea verde îngenunchat,
Am armele curate, e luciul viu în ele.
E cîmpul de făclii, e ars de stele.

VASILE NIȚULESCU

1955